

много причини. Ние имаме основание да мислиме, че България въ онова време е имала голѣма нужда отъ свои народни архипастири и проповѣдници, които би знаае езикътъ и обичаите на новопокръстенниятъ дворъ и които би работиле чистосърдечно и безкористно, безпристрастно и човѣколюбиво. Гржците не сж могли да са похвалатъ съ подобни достойнства. По нашето мнѣние, бжлгарскиятъ народъ е глѣдалъ на гржцките проповѣдници съ ненавистъ и послѣ кржчението на царьтъ или на дворьтъ и че Борисъ е избѣгвалъ сѣко едно подчинение отъ Византия. Скоро послѣ своето кржчение Борисъ са отказва вече отъ гржцкото духовенство и влазя въ сношения съ папата. Папата испроводилъ въ България свои проповѣдници, които посжвѣтовале бжлгарскиятъ царъ да изгони изъ земята си сичките други проповѣдници и да приѣме само римските. Изъ сичко са види, че единственната причина, която е накарала Бориса да иска отъ папа Николая епископи и наставници, е била тая, че гржците не сж одобряле славянската литургия, славянското просвѣщение и независимостьта на бжлгарската черкова. Борисъ е молилъ папата да основе въ България отдѣленъ патриархатъ и да освободи бжлгарскиятъ народъ отъ гржцкото влияние. Папата, както и гржците, са отказалъ да испжлни волята на царьтъ, но испроводилъ му нови проповѣдници. Въ това време между папа Николая и патриарха Фотия происходила страшна борба, и вселенската черкова била поколебана отъ самото си основание. Западниятъ и восточниятъ патриархи дѣлили между себѣ си цървенството, т. е. сѣки отъ тѣхъ са старалъ да